

Mennesker udvikler sig

MENNESKER udvikler sig, maskiner nedslides. Hvis vi ikke har gjort os selv til maskiner, udvikler vi os også. Som mennesker, der er skabt af livets Gud, er vi inde i en evolution. Det er noget positivt. Men en evolution kan for en nøjere betragtning være udtryk for en degeneration.

Vi udvikles f.eks. gennem de personer, vi møder, gennem de bekendtskaber, vi gør ved læsning, og gennem de livsvilkår, vi ikke selv vælger, men som nu engang er vores.

Oftest sker en udvikling som en *proces*, vi knapt nok selv kan iagttage. Det ene år står man ved begyndelsen til en uddannelse, måske bævende og med spørgsmålet: Kan jeg klare den? Og det kan man, og et par år efter er man måske allerede begyndt at undervise andre i det, man selv har lært og kan. Det er svært at være tilskuer til sin egen udvikling.

VI UDVIKLER os, når vi bevidst standser op og spørger, hvad det hele egentlig drejer sig om, og hvad vi vil med vore liv. En sådan *revision* af vort liv kan også føre i en ny og positiv retning, hvor vore ambitioner prøves og justeres.

Nogle gange står vi ved nogle vendepunkter i vore liv, som har revolutionerende betydning for os. Ved at møde et andet menneske – for slet ikke at tale om at møde Jesus – sker der en *revolution* i vort liv. Det ændres, får en ny retning. Det kan ske, når man er spillevende og har succes, og livet ligger udbredt for en; og det kan ske, når man har fået besked om, at sygdommen er så fremadskridende, at den nok skal realisere sin ambition.

HVAD ENTEN vores udvikling sker gennem revolution, revision eller en

proces, skulle den gerne bringe fornyelse med sig – for os selv og for andre. *At udvikle sig er rigtigt, hvis man da ikke udvikler sig i en forkert retning.*

En udvikling bort fra Kristus kan ikke betragtes som andet end en degeneration, uanset hvor meget man ellers har udviklet sig på det menneskelige eller intellektuelle plan. Og er det rent sekulære ideer eller en sekular livsfilosofi, som styrer vore liv – undertiden godt camoufleret i kristelighedens navn – er vores udvikling at beklage.

Men sker vores udvikling under vores himmelske fars vejledning, skal den så sandelig hverken beklages eller undskyldes. I den udvikling forstærkes fortegnet for vore liv, nemlig tjenestens fortegn. Og vel at mærke: Jeg er *ikke* sat til at tjene mig selv, men tjene Gud og min næste af hele mit hjerte, sjæl og sind – og forstand.

OG SÅ UDVIKLES vi gennem kamp og anfægtelse. Undertiden møder man kristne, som er gået fra den ene sejr til den anden, i skolen, blandt kammerater, i menighedslivet. De har altid været de førende, de har fået den livsledsager, de blinkede til.

Men pludselig sker der noget. En sygdom hos dem selv, eller der kommer et barn, som ikke er som andre børn. Med sådanne mennesker sker der som regel noget. Nu rystes de. Det har de aldrig prøvet før. Nu skal de igennem nogle alvorlige kampe med sig selv og deres Gud.

Det kan der komme noget godt ud af. Nu er man færdig med plaprende og højstemte ord, der kun kommer fra mennesker, for hvem livet lykkes. Nu kæmpes der. Nu hvisker man: Lykkelig den, der stoler på Herren.